

Самокосовъ. (Гласъ). Искамъ като дойде, да ме завари преобличанъ?

Каломановъ. Не можъ се вече оплаква,

Самокосовъ, Най-сетне и моето щастие да се усмихне

Каломановъ. А знаешъ ли коя е тази Чапразова?

Самокосовъ. Богата жена, която дири знаменитъ любовникъ.

Каломановъ. А когато мжжъ ѝ разбере.

Самокосовъ. Че тя нали е разведена?

Каломановъ. Вѣтъръ!

Самокосовъ. Нѣма мжжъ безъ рога.

Каломановъ. Незабравяй само, че съ каквото мѣришъ, съ такова ще ти се отплащатъ.

Самокосовъ. До сега азъ плащахъ, сега дойде време да ми плащатъ. Подлѣгаха жена ми. Сега азъ подлѣгахъ. . . .

(Мълчание).

Каломановъ. Само че този пжтъ ти ще се простишъ съ художеството си.

Самокосовъ И нѣма да се кая.

Каломановъ. Това не допускахъ

Самокосовъ. Едно занятие, което ми даваше гладъ, заслужва да отврати човѣка.

Каломановъ. Ще се каешъ,

Самокосовъ. Никага! А бихъ посѣветвалъ и тебе: гледай да се подредишъ до като е време. . .

(Самокосовъ се явява преоблеченъ и сръпва тежко.)

Каломановъ. Много ти приличатъ.